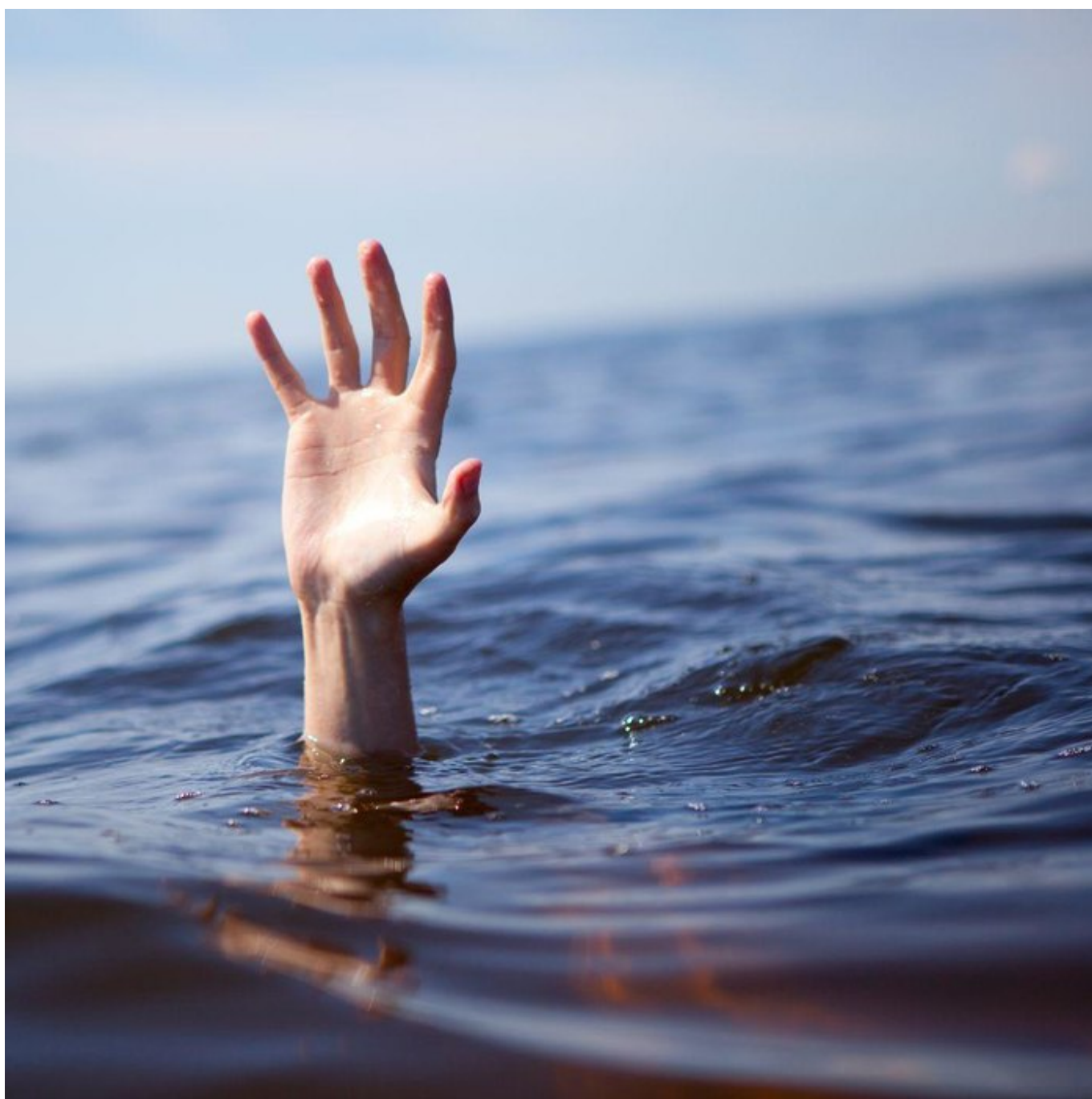

Kázání: 148. Jak neztratit duši

Kázání

Jak neztratit duši

čtení: Lukáš 21, 5 – 19

5 Když někteří mluvili o chrámu, jak je vyzdoben krásnými kameny a pamětními dary, řekl:

6 „Přijdou dny, kdy z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozmetáno.“

7 Otázali se ho: „Mistře, kdy to nastane? A jaké bude znamení, až se to začne dít?“

8 Odpověděl: „Mějte se na pozoru, abyste se nedali svést. Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat: ‚Já jsem to‘ a ‚nastal čas‘. Nechodte za nimi.

9 Až uslyšíte o válkách a povstáních, neděste se: neboť to musí nejprve být, ale konec nenastane hned.“

10 Tehdy jim řekl: „Povstane národ proti národu a království proti království,

11 budou veliká zemětřesení a v mnohých krajinách hlad a mor, hrůzy a veliká znamení z nebes.

12 Ale před tím vším na vás vztáhnou ruce a budou vás pronásledovat; budou vás vydávat synagógám na soud a do vězení a vodit před krále a vládce pro mé jméno.

13 To vám bude příležitostí k svědectví.

14 Vezměte si k srdci, abyste si předem nepřipravovali, jak se budete hájit.

15 Neboť já vám dám řeč i moudrost, kterou nedokáže přemoci ani vyvrátit žádný váš protivník.

16 Zradí vás i vaši rodiče, bratři, příbuzní a přátelé a někteří z vás budou zabiti.

17 A všichni vás budou nenávidět pro mé jméno.

18 Ale ani vlas z vaší hlavy se neztratí.

19 Když vytrváte, získáte své životy.

Sestry a bratři,

už jste určitě někdy byli uvnitř nějakého „vybydleného“ kostela. Tady u nás, v bývalých Sudetech, takových opuštěných svatostánků není málo. Některé dokonce v období nesvobody zmizely úplně, ať už kvůli rozšiřování uhelných dolů nebo prostě z rozhodnutí tehdejší komunistické vrchnosti.

Venkovské kostelíky a kaple, které se zachovaly do dnešní doby, nejsou často v dobré kondici a nezřídka bývají po celý rok nepřístupné. Leckde se sice situace mění k lepšímu, svatostánky se opravují a občas se v nich koná alespoň nějaký ten koncert, což je rozhodně lepší, než kdyby se nechaly spadnout.

Jenže staré časy, kdy se neděli co neděli zaplnily lidmi, kteří přišli, aby si v Boží přítomnosti nechali povznést duši, už se nejspíš nevrátí.

Jen abyste mi rozuměli, rozhodně si nestěžuji a už vůbec nechci říct, že dřív, když lidé chodili do kostela, bylo všechno ještě v pořádku.

Samozřejmě, že nebylo, protože žádná doba není ideální. Alespoň ale byla jistá šance, že se lidé v kostele setkají s tím, co je přesahuje a co povznáší duši, s odpuštěním, pokorou, s láskou a nadějí. V běžném životě, kde se ochota ke smíření a nezdůrazňování vlastní osoby pokládají za slabost, k takovému setkávání moc příležitostí nebývá.

Kostel sám ovšem není žádnou zárukou, že je v něm osvěžení duše dostupné. V mnohých kostelech to

dřív, stejně jako dnes, bývalo a bývá naopak. Leckde se káže nesnášenlivost, pýcha a nevraživé odsudky.

Nebylo to jinak ani s jeruzalémským chrámem. Stavba to byla nádherná, což o to, obřady se konaly, lidé přicházeli z blízka i z daleka, nicméně něco tam nesesedělo.

V některých vrstvách židovské společnosti převládl pocit, že navzdory podmanivým obřadům Hospodinova přítomnost v tomhle chrámu nespočívá.

Velkorysá stavba, na které si dal král Herodes, a mnozí před ním i po něm, tak záležet, je jakoby prázdná – nebo jinak: je plná všeho možného, jen ne Boží přítomnosti.

Když do Jeruzaléma přišel Ježíš, jeho první kroky vedly právě do chrámu a první co udělal, bylo, že zpřevracel stoly směnárníků, kteří směňovali římské mince s bezbožným obrazem „božského“ císaře za mince chrámové.

Bylo z toho pozdvižení, bylo totiž zřejmé, že Ježíš záměrně narušil chrámový provoz. Proč to udělal? Chtěl tím vyjádřit svůj protest.

Nabízí se srovnání s dívčí punkovou skupinou Pussy Riot, která v únoru roku 2012 pronikla do hlavního pravoslavného chrámu Krista Spasitele v Moskvě a uspořádala tam improvizovaný politický koncert s písní „Bohorodičko, vyžeň Putina“ o duchovních žijících v přepychu, o homosexuálech vyhnaných na Sibiř a o oddanosti moskevského patriarchy Putinovi.

Představení tenkrát rázně ukončila chrámová ochranka, kterou přivolali pohoršení věřící.

Mnozí lidé u nás, včetně prezidenta, tohle vystoupení pokládali za nechutný projev chuligánství. Až s odstupem nyní po 10 letech, kdy Putin napadl sousední Ukrajinu, musíme uznat, že se jednalo o prorocký protest. Dnešní situace potvrzuje jeho tehdejší oprávněnost.

Řekl bych, že když tenkrát Ježíš narušil chrámový provoz, byly reakce velekněží velice podobné těm moskevským. Chuligánství na svatém místě!

Provozovatelé chrámu dobře věděli, že Ježíš svou „výtržností“ odsoudil způsob, jakým chrám vedou. A protože velekněžský klan v Judsku zároveň vykonával vladařské funkce, bylo to současně odsouzení způsobu, jakým vedou zemi.

Namísto solidarity a sounáležitosti nezájem, povýšenost a pýcha, namísto lásky a naděje pro všechny sebestředné strážení vlastních zájmů a hlavně příjmů z chrámového byznysu.

Chrámová stráž si na příště jistě dala bacha, aby výtržník z Galileje nic podobného na svatém místě už neprovedl. A velekněží honem začali kout pikle, jak ho sprovodit ze světa.

Ježíš věděl, jak to v takových případech končí. Mocní si vždycky najdou nějaký způsob, aby proroky umlčeli a nemuseli se své moci vzdát. Ježíš věděl, že skončí jako odsouzený buřič, štvác a povstalec.

S námi lidmi to je horší. Často netušíme nic, a nebo raději tušit nechceme. Ani ve snu by nás nenapadlo, že se proroctví v moskevském chrámu přesně za deset let děsivě naplní. Že pokud ruského vůdce nikdo nevyžene, bude hůř.

Ježíš podobně několikrát varoval, že pokud se elity národa nezmění, čeká jej hrozné neštěstí: z chrámu nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozmetáno, Jeruzalém padne do rukou nepřátel. Vůdci národa svým sobectvím a povýšenou arogancí zapříčiní krizi netušených rozměrů.

Už při vstupu do města Ježíš předpovídal, že „přijdou dny, kdy nepřátelé postaví kolem města val, sevrou ho ze všech stran a následně srovnají se zemí“ (19,43).

Nyní na předpověď navazuje obrazy zbořeného chrámu. Chrám totiž ztratil důvod své existence. Měl být místem, kde se povznášejí lidské duše odpuštěním, pokorou, láskou a nadějí, měl být místem, kde se může každý člověk setkat s Boží přítomností, s jeho spravedlností a milosrdenstvím, místem kde „svět je ještě v pořádku“, kde lze nalézt pravý pokoj. Nic z toho už neplatí.

Když se ho učedníci vyděšeně ptají, kdy ke katastrofě dojde a co tomu bude předcházet, Ježíš namísto konkrétního data zmíní situaci, v níž se budou učedníci před zničením chrámu nacházet.

Nastane všeobecné napětí, vzroste nevraživost mezi národy a nejrůznější falešní mesiášové budou nabízet jednoduchá řešení plná nesmyslů, konspirací a nenávisti. Doba před kolapsem bude vymknutá z kloubů a lidé budou hledat obětní beránky, protože přiznat si vlastní vinu je to nejtěžší, co může být.

První na ráně budete vy, moji učedníci, protože v očích lidí budete divní, protože budete říkat, co nyní říkám já, protože budete jednat, jak nyní jedná já. Budete první na ráně, protože nepodlehnete nátlaku, abyste ze strachu zapřeli pravdu, abyste dali průchod předsudkům, sobectví a nenávisti.

„Ale nebojte se ani vlas z vaší hlavy se neztratí.“ Zní to poněkud zvláště poté, co Ježíš vyjmenuje všechna ohrožení, která jeho učedníky čekají, včetně toho, že někteří budou zabiti. Když přece člověk přijde o život, skončí v hrobě i jeho vlasy.

Tady bychom ale neměli brát výrok doslovně. Jedná se spíše o metaforu. Neztratit ani vlas je úsloví, které bychom dnes opsali slovy „všechno dobře dopadne“, nebo tak nějak.

Ježíš také hned na to dodá: „Když vytrváte, získáte své životy“. V původním řeckém znění je uvedeno doslova „získáte své duše“.

Podtrženo a shrnuto: kdo v krizi nezradí Krista, kdo si jeho slovy a příkladem života bude svou duši pravidelně osvěžovat, ten o ni nepřijde, a to ani v případě, kdyby přišel o život.

Láska je víc než nenávist, pravda je víc než lež, za obojí stojí za to se obětovat a kdo tak učiní, bude žít. Tak zní základní křesťanské vyznání, které mnozí z Ježíšových učedníků skutečně zpečetili obětí nejvyšší.

Má se za to, že z 12 apoštolů zemřel přirozeným způsobem jenom jeden. Křesťané to v prvních desetiletích neměli vůbec snadné.

V roce 70, 40 let po Ježíšově smrti, došlo na jeho slova. Jeruzalém včetně chrámu byl vyvrácen římským vojskem a místní křesťané se rozprchli po celém tehdejší světě.

Nakonec i to zlé, čím si prošli, bylo k něčemu dobré. Díky jejich odvaze můžeme stejnou víru po dvou tisíci letech vyznávat i my. Víru, že Ježíš je s námi, i když je doba zlá. A že je zlá i v těchto dnech, to všichni víme.

Hlavně se nepoddát stýskání si nebo tlaku okolí na sobecké či nenávistné chování. Kdo v době války, drahoty a nevraživosti ke slabým, chudým a strádajícím vytrvá, neztratí duši. A to určitě stojí za to.

PeČ

SPCH 13. 11. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)